

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

τοῦ Ὀσιολογιωτάτου Μοναχοῦ π. Θεοκλήτου Διονυσιάτου

γιά τό πρόβλημα τῆς Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως Ναυπάκτου

Σεβασμιώτατε, τήν εὐχήν Σας.

Φρονῶ ὅτι θά ἦταν ὠφέλιμον νά ἀναπαραγάγετε ἑκατοντάδες ἀνάτυπα, ὥστε νά προβληματισθοῦν οἱ συντοπίτες μου, πού, χωρίς νά θέλουν, συνετέλεσαν στήν παράταση τῆς ψυχικῆς βλάβης τῶν πιστῶν.

Μετά βαθυτάτου σεβασμοῦ
ἀσπάζομαι τήν δεξιάν Σας
Θεόκλητος Μοναχός Διονυσιάτης

2-8-2003

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

Θεωρῶ τόν ἑαυτόν μου Ἐπαχτίτην. Ὅχι μόνον γιατί ἐγεννήθηκα στήν Ναύπακτον, ἀλλά καί γιατί ἔζησα καί ἡ μνήμη μου διασώζει ἀναμνήσεις ἀπό τόν μῶλον, τό διόροφο σπίτι μου, πλησίον στό Ὁρολόγιον, ἀπό τήν Ψανή καί τήν παραθάλασσα, πού τσαλαβουτούσαμε μικρά παιδιά. Ἀλλά καί ἀπό τό Σχολεῖον τῆς α' καί β' Δημοτικοῦ, ἔχω ἔντονες ἀναμνήσεις ἀπό τίς φοβερές ἐκεῖνες δασκάλες καί τούς δασκάλους, πού μᾶς τραβοῦσαν τ' αὐτιά. Καί αὐτά ὅλα μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 8-9 ἐτῶν, πού στό λιμάνι εἶδα τήν μεταφορά τοῦ νεκροῦ τοῦ ἐναρέτου ἱατροῦ Βαρδακουλά, πού τόν μετέφερεν ἐκ Πατρῶν ἡ «Ἑλλη», ὅποτε ἔγινε μετανάστης στήν Πάτρα. Ἀλλά τά καλοκαίρια ἐπισκεπτόμουν τήν γενέτειρά μου καί μάλιστα σέ ἡλικία 11 ἐτῶν εἰσήγαγα τό ποδόσφαιρο στά παιδιά τῆς Ναυπάκτου, πού μιλοῦσαν ρουμελιώτικα, τοῦ πλί, τοῦ σκλί, τοῦ σκνί, καί τούς ὄρους τοῦ παιχνιδιοῦ.

Λοιπόν θεωρώντας τόν ἑαυτόν μου Ναυπάκτιον, εἶναι ἐπόμενο νά συγκινοῦμαι πρὸς ὅ,τι σχετίζεται μέ τόν τόπον μου, νά χαίρω ὅταν μαθαίνω ὅτι οἱ συντοπίτες μου ἀσκοῦν χριστιανικές ἀρετές καί νά λυποῦμαι ὅταν ἀμαρτάνουν ποικίλως.

Καί πρέπει νά ὁμολογήσω ὅτι ἐλυπήθην σφόδρα, ὅταν διάβασα τελευταίως, στό τεῦχος 87 τοῦ Περιοδικοῦ τῆς Μητροπόλεως Ναυπάκτου

«Παρέμβαση» για «ἀπρέπειες καὶ ἀσέβειες στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ» ἐκ μέρους τοῦ ἡγουμένου τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς «Μεταμορφώσεως», τίς ὁποῖες κατήγγειλε ὁ Μητροπολίτης σεβ. Ἱερόθεος. Πρόκειται γιὰ συνεχιζόμενες ἐνέργειες, πού ἀντιβαίνουν στοὺς Ἱερούς Κανόνες καὶ στό μοναστικόν ἦθος, ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου π. Σπυρίδωνος, μέ ἀπόληξη νά ἔχη ἡ Ναύπακτος διχασθῆ καὶ νά ἔχη ψυγῆ ἢ χριστιανικὴ καὶ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Πῶς λοιπὸν νά μὴ λυποῦμαι καὶ νά μὴ ἀναμιχθῶ γιὰ δευτέρη φορά, ὥστε νά ἐπισημανθοῦν τὰ αἷτια τῶν ἀφιλαδέλφων συγκρούσεων, πού ματαιώνουν τό ἔργον τοῦ Θεοῦ καὶ χάνονται ψυχές;

Εἶναι ἀπαραίτητον νά περιγράψω συνοπτικῶς τίς ἀφετηρίες τοῦ ὅλου προβλήματος, πού βασανίζει τὴν κοινωνίαν τῆς Ναυπάκτου, δύο σχεδὸν δεκαετίες, ὅποτε ἐλπίζω νά ἐρμηνευθῆ ὁ μεταξὺ τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν διχασμός.

Ὁ ἱεροκλήρυξ τῆς Ναυπάκτου π. Σπυρίδων, δέν γνωρίζω πῶς ἐπεθύμησε περὶ τό 70-75 νά ιδρύσῃ Ἱερὰν Μονὴν στὴν Ναύπακτον. Καὶ ἦλθεν στό Ἅγιον Ὅρος γιὰ συλλογὴν βοήθειας οἰκονομικῆς. Μέ ἐπεσκέφθη, ὅταν ἤμουν Πρωτεπιστάτης, καὶ μοῦ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν του. Μόλις ἄκουσα ὅτι στὴν γενέτειρά μου θά ιδρύετο Μοναστήριον, ἀνέπεμψα δόξαν στὸν Θεόν καὶ εὐχήθηκα ὅπως, ἡ Προστάτις τοῦ Μοναχισμοῦ Κυρία Θεοτόκος, συναντιληφθῆ τὸν καλὸν ἱερομόναχον γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον, βέβαια, ἦταν θέλημα Θεοῦ. Ἐχοντας τότε τό ἀξίωμα τοῦ Πρωτεπιστάτου, συνέταξα θερμότατον συστατικὸν Γράμμα πρὸς τίς κ' (20) ἱερεῖς Μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, παρακαλώντας νά συνδράμουν οἰκονομικῶς τὸν π. Σπυρίδωνα γιὰ τὸν ἱερὸν σκοπὸν του, ἐνῶ παραλλήλως τοῦ προσέφερα ὅ,τι ἠδυνάμην καὶ τὸν διαβεβαίωσα, ὅτι θά τὸν βοηθοῦσα κατὰ καιρούς, ὡς καὶ ἐγένετο.

Πρέπει τώρα νά ὁμολογήσω ὅτι, γοητευθεὶς ἀπὸ τό ὄραμα τοῦ ιδρυομένου Μοναστηρίου, δέν ἐσκέφθην νά τὸν ἐρωτήσω, ὡς πρὸς τίς ικανότητες καὶ τὴν καταλληλότητά του, ἐάν δηλαδή ὁ ἴδιος ἐξῆσεν ὡς ὑποτακτικός, ἐάν ἔχει ἐμπειρίες μοναστικῆς, ἐάν ἐγνώρισε τὸν Ὁρθόδοξον Μοναχισμόν στὴν θεωρία καὶ τὴν πράξη, ὥστε νά ἡγηθῆ, ὡς Γέροντας, ὡς ἡγούμενος καὶ πνευματικὸς ὁδηγὸς μοναζόντων, ἐνός Ὁρθοδόξου Μοναστηρίου, ὅποτε εἶναι ἐνδεχόμενον, ἐάν δέν ἔχει τίς προϋποθέσεις αὐτές, νά βλάβῃ...

Γιατί, ἂν δέν παρεσυρόμουν ἀπὸ τὸν ἄλογον ἐνθουσιασμόν μου καὶ τὸν ἐρωτοῦσα, μαθαίνοντας ὅτι πέραν τῶν θεολογικῶν σπουδῶν του καὶ τὴν θεωρητικὴν συγκρότησή του ὡς ἱερωμένου ἱεροκλήρυκος, οὐδεμίαν ἀγωγὴν μοναχικὴν ὑπέστη, ἀσφαλῶς οὔτε θά τὸν ἐνίσχυα ἠθικοῦλικῶς, οὔτε θά τὸν ἐνεθάρρυνα νά κτίσῃ Μοναστήριον καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην ἡγουμενίας,

διότι ἀφεύκτως θά τόν ἐνέπαιζαν οἱ δαίμονες καί ἀντί καλοῦ, θά ἀπέβαιναν αἰτία νά βλασφημηῖται ὁ Θεός, ὅπως συμβαίνει τώρα, ἀλλά καί σέ ὄλες τίς ἐποχές, πού οἰηματίες τινές ἐπεχείρησαν νά ἐξέλθουν σέ πόλεμον κατά τοῦ διαβόλου, ἀπειροπόλεμοι ὄντες, ὡς ἡγούμενοι...

Καί ἤδη αὐτά τά πράγματα βοοῦν, ὅτι ἐκτός τῆς ἀγνοίας καί ἀπειρίας τοῦ π. Σπυρίδωνος, στούς πνευματικούς πολέμους καί σκοπούς τοῦ Μοναχισμοῦ, ὑπάρχουν τεκμήρια, πού μαρτυροῦν, ὅτι ἤθελε τήν αἴγλην τοῦ ἡγουμένου, ὡς ἐφαλτήριο γιά τήν ἀναρρίχισίν του στό ἐπισκοπικόν ἀξίωμα, σύμφωνα μέ δημοσιευθέν σημείωμά του.

Καί ἐπομένως, ἀντί νά μιμηθῇ τά παραδοσιακά μοναστήρια, ὅπου καλλιεργεῖται ἡ κάθαρση τῶν ψυχῶν καί ὁ ἀγιασμός των διά τῆς ταπεινώσεως, ὑψώνει κεραίες ρ/κοῦ σταθμοῦ καί διαρρυθμίζει αἵθουσες γιά συνέδρια ἡμετέρων καί ξένων, ὅπου οἱ νέοι μοναχοί παγιδεύονται σέ ἀσχολίες ἀλλότριες τοῦ Μοναχικοῦ βίου καί ἀντί νά ἀσκοῦνται στήν ταπείνωση, φουσκώνουν, φουσιοῦνται ὅτι πλέουν, μέσα (σέ) πελάγη πνευματικότητος, διά τῆς ἱεραποστολικῆς ἀκτινοβολίας των, γινόμενοι λακέδες τῶν ἰσπανίδων!...

Αὐτά βέβαια εἶναι ἀντιπαραδοσιακά καί μᾶλλον δαιμονικά καί ὀδηγοῦν κατ' εὐθείαν σέ ἀπείθειαν καί σύγκρουση μέ τούς κατά καιρούς Ἐπισκόπους, ὅποτε ἡ ζωή τῶν Μοναχῶν, ἀντί νά εἶναι ταπεινή καί εἰρηνική ἀποβαίνει αἰτία συνεχοῦς ταραχῆς καί ἐντάσεως καί ὀδηγεῖ σέ σχίσματα μεταξύ τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ.

Καί αὐτά ἀρχιτεκτονήθησαν ἀπό τόν διορατικόν ἡγούμενον, ὅστις προεῖδεν, ὅτι οἱ πορεῖες του θά ἤρχοντο σέ ἀντίθεση μέ τούς ἐκάστοτε Ἐπισκόπους. Διό καί ἐπενόησε τί; Τήν συγκρότηση συλλόγων καί σωματείων «Φίλων τῆς ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως», ὡς ἀσπίδα αὐτοπροστασίας του, ὅπως καί ἐγένετο. Καί ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ ἀπάτη ἀλλά καί ἡ παγίδευση τῶν ἀνυπόπτων καλοπροαιρέτων Ναυπακτίων. Ἐδέχθησαν ἀνυπόπτως νά προστατεύουν συλλογικῶς τό, ὡς Ὁρθόδοξον καί παραδοσιακόν, Μοναστήριον, στήν πραγματικότητα ὅμως, προστατεύουν ληληθότως τίς ἀδόκιμες καί καινοτόμες ιδιοτροπίες τοῦ ἡγουμένου καί τῶν θυμάτων του μοναχῶν, μέ συνέπειαν, ἀντί πνευματικῆς ὠφελείας, νά προκαλεῖται ψυχική ζημία στούς μοναχοῦς καί τόν ἡγούμενον ἀπό τόν διχασμόν τῶν πιστῶν, ἀλλά, θά συνεπλήρωνα καί κίνδυνος γιά τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των πού, συντελοῦν ἐν ἀγνοίᾳ των, στήν προκαλουμένη ἀγανάκτηση τῶν διαδεχομένων Ἐπισκόπων, ὅπως προκύπτει ἀπό τόν χρόνιον πόλεμον μεταξύ τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων καί τοῦ ἡγουμένου, –ἀφοῦ ὁ μακαρίτης Δαμασκηνός– ἀπέθανε χωρίς νά συγχωρεθοῦν ἀπό τίς ἀμοιβαίως ἐκτοξευθεῖσες ἀρές, καί ὅπως φαίνεται ἡ ἀγανάκτηση τοῦ

σεβασμιωτάτου Ἱεροθέου στό τεῦχος 87 τῆς «παρεμβάσεως». Καί πρέπει νά γνωρίζουν οἱ καλοί «φίλοι» τῆς Μονῆς, ἡ θέση τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι θέση Χριστοῦ –ὅταν φυσικά κινῆται στό πλαίσιο τοῦ Εὐαγγελίου– καί ἡ δικαία ἀγανάκτησή Του εἰσακούεται ἀπό τόν Θεόν καί ἐπέρχεται ἀνάλογος τιμωρία.

Ἐάν κάναμε ἕναν ἀπολογισμόν τῆς ὄσης ζημίας ἔχει προκαλέσει τό ἴδρυμα τοῦ π. Σπυρίδωνος –ὄχι τοῦ Θεοῦ– θά καταλήγαμε στήν εὐχὴν ὅτι θά ἦταν προτιμώτερο νά μὴν ὑπῆρχεν. Ὁ σατανᾶς μεθοδεύει ἔτσι καί τά ἱερά ἀκόμη πράγματα ὥστε νά προωθῆ στήν Ἐκκλησίαν ὄργανά του καί νά συνεργῆ στό κτίσιμο μοναστηρίων, ὥστε νά τρυγᾷ Πφέλη, πράγμα, φαινομενικῶς ἀντιφατικόν.

Τελειώνοντας, ὡς Ναυπάκιος, σέ κάποιο μέτρον, θά συνιστοῦσα στούς καλούς συντοπίτες μου νά ἄρουν τήν προσωπικήν προστασίαν των, ὄχι στίς Ὀρθόδοξες Μονές, ἀλλά στούς ἐμπαθεστάτους κληρικούς, πού ἀνερχομένησαν σέ ἡγουμενικά ἀξιώματα, ὡς ἐφαλτήρια ἱκανοποιήσεως μωροφιλοδοξιῶν μέ ἀποτέλεσμα νά σκανδαλίζουν τίς ψυχές καί νά βλασφημῆται ὁ Θεός, ὥστε νά μὴ γίνονται συνυπεύθυνοι.

Ἄγιον Ὅρος 2-8-2003

Θεόκλητος Μοναχός Διονυσιάτης

παμποῦς ἐτῶν 90-3.

**Ἐπιστολή Μοναχοῦ π. Θεοκλήτου Διονυσιάτου,
γιά τό πρόβλημα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως
29- 12-2003**

Ἐάν οἱ δύο ἐπιστολές, τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν Ναυπακτίων, δέν ἐξέφραζαν καί τίς ἴδιες ἀντιρρήσεις «πολλῶν Ναυπακτίων Χριστιανῶν», ἴσως νά μή ἔγραφα τήν ἀπάντησή μου στήν φιλόξενη «Παρέμβαση», ἀλλά θά περιοριζόμουν σέ δύο ἐπιστολές προσωπικές. Ἀναχωρώντας, λοιπόν, ἀπό τίς «ἀντιρρήσεις τῶν πολλῶν...» στό δημοσίευσμά μου στό ἴδιον Περιοδικόν, περί τοῦ Μοναστηρίου τῆς Μεταμορφώσεως καί τῶν χρονίων τριβῶν μεταξύ τῶν διαδεχομένων Ἐπισκόπων καί τοῦ ἡγουμένου π. Σπυρίδωνος, εἶμαι ὑποχρεωμένος νά ἐπαναλάβω τά ἐξῆς:

1) Δέν θά ἐπενέβαινα, γιά δεύτερη φορά, στίς μεταξύ τοῦ Μητροπολίτου καί τοῦ ἡγουμένου ἀντιλογίες, ἄν δέν μέ τρώμαζεν ἡ ἐκφρασθεῖσα ἀγανάκτηση τοῦ Σεβασμιωτάτου κατά τοῦ π. Σπυρίδωνος. Γνωρίζοντας δέ τήν δύναμη καί τίς συνέπειες τῆς δικαίας ὀργῆς τοῦ Ἀρχιερέως, ἔσπευσα νά συστήσω στούς συμπολίτες μου Ναυπακτίους τόν κίνδυνον, πού διατρέχουν ὑποστηρίζοντες τίς παρά τούς Ἱ. Κανόνες, ἐνέργειες καί πράξεις τοῦ ἡγουμένου, ὅσον καί ἄν φαίνονται στούς ἀγνοοῦντες καλές.

2) Πρέπει νά διαβεβαιώσω τούς ἐπιστολογράφους μου καί κατ' ἐπέκτασιν τούς συμφωνοῦντας μέ αὐτούς, ὅτι καί τόν π. Σπυρίδωνα ἀγαπῶ καί τούς ἀδελφούς τῆς Μονῆς, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ πρό ἐτῶν συμβουλές μου, ὡς πρεσβυτέρου στήν ἡλικίαν καί στόν μοναστικόν βίον, ἀλλά καί ἡ τελευταία παρέμβασή μου ἐγένετο ἐξ ἀγάπης καί μόνον, δίδοντας ἀφορμές ἀναθεωρήσεως τῆς συμπεριφορᾶς ἔναντι τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ κατά τ' ἄλλα καλοῦ π. Σπυρίδωνος, ὁ ὁποῖος ἐρρίφθη στήν περιπέτειαν νά γίνῃ κοινοβιάρχης χωρίς τά ἀπαραίτητα προσόντα. Καί, ὡς ἦτο ἐπόμενο, νά ἐμπαίζεται ὑπό τῶν δαιμόνων.

3) Εἶχαν τήν καλωσύνην, οἱ ἐπιστολογράφοι μου, νά μοῦ ἀποστείλουν τό τεῦχος τῶν Χριστουγέννων «Ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», γιά νά θαυμάσω τήν δραστηριότητα τοῦ ἁγίου ἡγουμένου, ὥστε νά μή ἀνησυχῶ γιά τήν πορείαν του, ὅπως εἶχα γράψῃ. Πρίν σχολιάσω τό περιεχόμενον, θά συνιστοῦσα ἀδελφικῶς στούς καλοῦς Ναυπακτίους νά συγκρατοῦν τόν ἐνθουσιασμόν των γιά τήν «σπουδαίαν δραστηριότητα» τοῦ π. Σπυρίδωνος, πού προβάλλει τό Περιοδικόν, γιά τόν λόγον ὅτι ἡ δραστηριότης τῶν Μοναχῶν δέν κρίνεται μέ τά κοσμικά κριτήρια, ἀλλά μέσα στά πλαίσια τῆς μοναστικῆς πνευματικῆς παραδόσεως. Ἐπομένως, ποίαν ἀξίαν ἔχουν οἱ ἐπαινετικές κρίσεις ἐνός κοσμικοῦ δημοσιο-

γράφου για τό μοναστήρι καί τούς μοναχούς; Ἀντιθέτως, μάλιστα, οἱ ἔπαινοι ἑνός κοσμικόφρονος, κρίνοντος μέ ἐγκόσμια κριτήρια, δέν πρέπει νά ἀνψυχίσουν τούς ἐπαινεθέντες; ἀφοῦ ὁ κόσμος φιλεῖ ὅ,τι εἶναι κοσμικόν, σαρκικόν, ἐμπαθές, γήϊνον, ἀπατηλόν;

4) Ἄς ἔλθωμεν τώρα στά ἐπαινεθέντα ἔργα: Γράφετε γιά τήν αἴγλη τοῦ μοναστηρίου ἀπό τό συνέδριο τῶν δικαστῶν, (μᾶλλον δικαστίνων, γιατί οἱ μέν ἄνδρες ἦσαν ὀλίγοι, οἱ δέ γυναῖκες πλῆθος πολύ). Ὡστε φρονεῖτε ὅτι, ὅταν ἕνα ἱερὸν μοναστήριον ἀνδρῶν παρέχει αἴθουσες καί φιλοξενίαν σέ ἕνα τόσον μέγαλον ἀριθμὸν νεαρῶν δικαστίνων (ὅπως δείχνει ἡ ἐγχρωμη φωτογραφία) στεφανοῦται ὑπό αἴγλης; Ξέρετε τί λέτε, ἐκθέτοντες τήν σοβαρότητά σας; Ὡστε τά πλήθη τῶν Ὀρθόδοξων μοναστηρίων, ἀνά τούς αἰῶνας, πού δέν εἶχαν συνεδριακές διευκολύνσεις, ὅπως ὀλόκληρον τό Ἅγιον Ὄρος, στεροῦνται τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς αἴγλης, ὅτι εἶναι ἀτελῆ; Ὑστερ' ἀπό τέτοιες κρίσεις καί ἀξιολογήσεις δύναται νά συνομιλήσῃ μαζί σας ἕνας χριστιανός, πού γνωρίζει τί σημαίνει ὀρθόδοξον μοναστήριον; Τό ἀπελπίζον εἶναι, κατὰ τήν δήλωσή σας, ὅτι πολλοί φρονοῦν τά ἴδια μέ σᾶς. Μία ἀδελφική-γεροντική σύστασις: Φαίνεσθε κάτοχοι κάποιας παιδείας, πῶς ἐπιτρέπετε στόν ἑαυτὸν σας νά ἐκφέρῃ γνώμην γιά ἕναν θεσμόν, πού ἀγνοεῖτε; Γι' αὐτό θά σᾶς συνιστοῦσα ἢ νά διαβάσετε τούς Ἁγίους Ἀσκητικούς Πατέρας, γιά νά μάθετε τί εἶναι ὁ Ὀρθόδοξος Μοναχισμός (σκοπός, τρόπος ζωῆς, πνευματικές ἐμπειρίες) ἢ τοῦλάχιστον μή ἐκφέρετε γνώμην καί ἐνθουσιάζεσθε γιά μίαν τραγικὴν πραγματικότητα, πού ἕνα Ὀρθόδοξον μοναστήρι, μετεβλήθη σέ ἀκαθόριστον κέντρον ἐγκοσμίων ἐνδιαφερόντων μέ τό συνέδριον τῶν δικαστῶν τώρα, πέρυσι δέ μέ τό συνέδριον τῶν κοσμικοτάτων ἰσπανίδων, θαυμαστῶν τοῦ μετρίου ποιητοῦ Θερβάντες, ὅπου –ὅπως ξανάγραψα– οἱ ἀρνησικοσμοὶ μοναχοὶ μετεβλήθησαν σέ λακέδες τῶν ἡμιγύμων ἰσπανίδων. Καί, ἀγαπητοί μου συντοπίτες, μοῦ στείλατε τήν φωτογραφία γιά νά ἰδῶ καί νά θρηνήσω τό κατάντημα ἡγουμένου, χειροκροτοῦντος τί; Τούς συνέδρους, ἀξιοσέβαστους μέν, ἀσκέτους δέ πρὸς τόν μοναχισμόν μας, ἀναπτύσσοντας ἀπόψεις περί τῶν τροχαίων δυστυχημάτων, μή ὑποπευόμενος οὔτε τόν ἀξιοθρήνητον προσωπικόν του ἐκτροχιασμόν, οὔτε τοῦ εὐρισκομένου ἐν ἐκτροχιασμῶ ἀπό ἐτῶν μοναστηρίου πού φέρεται ὀλοταχῶς κατὰ κρημνῶν! Ἐπομένως, μή σεμνύνεσθε γιά κάτι πού θρηνεῖται ἀπό τούς σῶφρονας μοναχοὺς καί λαϊκοὺς καί προκαλεῖ χαράν στοὺς πανούργους δαίμονες.

5) Στήν συνέχεια μοῦ συνιστᾶτε νά θαυμάσω τό «οἰκοδομικόν ἀριστούργημα», τόν ἱερὸν ναόν, καί νά «μακαρίσω» τόν δημιουργόν του π. Σπυρίδωνα. Καί πάλιν θά διαφωνήσω μαζί σας καί μέ τούς σωφρονοῦντας Ἐπαχίτες. Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού ἔγραψα ὅτι δέν «δένει» ὁ ἱερὸς ναός μέ τό σύνολον

του μοναστηρίου. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά ὁρώμενος ὁ τεράστιος ἱερὸς ναὸς ἐντὸς τοῦ μοναστηριακοῦ χώρου, ἀποτελεῖ κραυγαλέαν παραφωνίαν λόγῳ ἀσυμμετρίας. Ἀλλά καί μεταφερόμενος στό κέντρον τῆς μικρᾶς πόλεως τῆς Ναυπάκτου καί πάλιν θά βοᾷ γιά τήν ἀσυμμετρίαν του. Ἔνας ἱερὸς ναός, πού ἐνθυμίζει Ἁγία Σοφία, γίνεται ἄρμονικός μόνον σέ μεγαλόπολη. Οἱ ἱεροὶ ναοί, ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ, κτίζονται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, δηλαδή γιά συγκεκριμένους, ὡς ἔγγιστα ἀριθμούς ἐκκλησιαζομένων. Ἔνας ναός χωρητικότητος 4-5.000 πιστῶν, μέ προορισμόν νά στεγάσῃ 20 μοναχοῦς, προκαλεῖ ἐρωτήματα. Ἀλλά ἴσως εἰπῆτε, ὅτι ἐσχεδιάσθη μέ προοπτικὴν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καί λαϊκῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Καί αὐτό εἶναι προφανές, ἀφοῦ ὄχι μόνον ἄβατον δέν εἶναι ταῖς γυναῖξιν, ἀλλά καί ὡς ἐχόντων ἀγγελικὴν ἀπάθειαν τῶν μοναχῶν, ὁ ἡγούμενος προσκαλεῖ τίς γυναῖκες, ὡς γνωστόν, νά συναναστρέφονται τοὺς μοναχοῦς ἀδελφικῶς καί ἀκινδύνως! Πάντως, ὁ ἀτελής ἤδη τεράστιος ἱερὸς ναός, ὡς ἀκατάλληλος γιά τοὺς 20 μοναχοῦς, πιθανόν νά χρησιμοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου ὡς μητροπολιτικός εἰς τό μέλλον. Καί αὐτή εἶναι ἡ ὠφέλιμη πλευρά τοῦ ἐκ κενοδοξίας κτίσματος. Ἐγὼ πάντως ἐκουράσθην ν' ἀσχολοῦμαι μέ ἓνα ἀνιαρόν θέμα, πού μέ ὑποχρεώνει σέ ἔντονη προσευχή νά φωτίσῃ τόν δυστυχῆ ἀδελφόν Σπυρίδωνα ὁ Κύριος καί τήν ἀτυχῆ ἀδελφότητα, ὅπως ἐν ταπεινώσει ἀκολουθήσουν τήν ὁδόν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀμήν.

Ἅγιον Ὄρος 16/29.XII.03

Θεόκλητος Μοναχὸς Διονυσιάτης, παπποῦς ἐτῶν 90-2

Υ.Γ Γράφοντας γιά ἐκτροχιασμόν τοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ καί τοῦ μοναστηρίου, κυριολεκτῶ, ἔχοντας ὑπ' ὄψει μου τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καί περὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Ὅταν λοιπόν οἱ Ἅγιοι Πατέρες λέγουν ὅτι «ἐκεῖνος πού ἐνεργεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἐπισκόπου, τῷ διαβόλῳ δουλεύει», καί ὅταν ὑπάρχη πλῆθος Ἱερῶν Κανόνων, πού εἰς οὐδένα κληρικόν ἐπιτρέπουν νά ἐνεργῇ ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου, τότε ἡ χρονία σύγκρουση μετά τῶν ἐκάστοτε Ἐπισκόπων τοῦ π. Σπυρίδωνος, τί ἄλλο εἶναι ἀπὸ ἐκτροχιασμός; Καί ἡ Μονή, λειτουργοῦσα ἐν ἐκτροπῇ ἀπὸ τήν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Πατέρων, τί ἄλλο εἶναι ἀπὸ ἐκτροχιασμός, μέ ἀπόληξιν τόν ψυχικόν κρημνόν, ὅπως μάλιστα περιγράφει σχετικὴν σκηνὴν ὁ Πνευματικός π. Ἀρσένιος Κομπούγιας, καθ' ἣν ὁ π. Σπυρίδων εἶχεν ἐξαγριωθῆ; Ἐάν ὁ Ἱεροκέρυξ π. Σπυρίδων ἤθελε δραστηριότητες, πρό καθάρσεως καί ἀγιασμοῦ, ἱεραποστολικῆς ἐξωτερικῆς προσφορᾶς, ἄριστα ἡδύνατο νά συγκροτήσῃ μίαν ἀδελφότητα ἐκ λαϊκῶν, διὰ νά ἔχη ραδιοφωνικόν σταθμόν, συνεδριακόν κέντρον καί τράπεζες μέ ἐλευθέραν ἀνάμειξη μέ γυναῖκες κοσμικές. Οὐδεὶς θά ἡδύνα-

το νά ψέξη τόν Ἱερομόναχον. Ἐφαρμόζοντας ὅμως τά σχέδιά του αὐτά ἐπί μοναστηρίου, γίνεται εὐθύς ἔνοχος ἀνορθοδόξων καινοτομιῶν. Ὅποτε ἡ πρὸς ἀποκατάσταση τῆς τάξεως ἐπέμβαση τῶν οἰκείων Ἐπισκόπων ἀποτελεῖ καθῆκον των πρὸς διάσωση τῆς γνησιότητος τοῦ μοναχικοῦ θεσμοῦ.

Τελειώνοντας τίς ἐξ ἀγάπης καί πόνου παρατηρήσεις μου ἐπιθυμῶ νά εἰσηγηθῶ κάποιες λύσεις στήν χρόνιαν διάσταση μεταξύ τῶν Μητροπολιτῶν καί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, χωρίς νά γνωρίζω σέ ποιό μέτρον συμφωνεῖ ὁ οἰκείος Μητροπολίτης. Ὑποθέτω ὅτι μέ ὀλίγην καλήν διάθεση καί ἐν φόβῳ Θεοῦ, ἀλλά καί χάριν τῆς ὁμονοίας τῶν Ναυπακτίων Χριστιανῶν θά ἐξετοπίζοντο τά αἴτια τῶν συγκρούσεων πού βλάπτουν τίς ψυχές: 1) Ὁ τεράστιος ἱερὸς Ναός πρὸς χρῆση τῶν μοναχῶν ἀποτελεῖ σαφέστατη ἀνορθογραφίαν. Ἀνατιθέμενος ὅμως ὡς Μητροπολιτικός στήν Μητρόπολιν Ναυπακτίας, ἀξιοποιεῖται καί ἀποκτᾶ, ἐπιτέλους, Μητροπολιτικόν Ναόν ἢ πόλιν. Αὐτονόητον εἶναι ὅτι θά ἀναλάβῃ ἡ Ἱ. Ἐπισκοπή τά τεράστια ἔξοδα πρὸς ἀποπεράτωσίν του. 2) Τό ἀμφιθέατρον τοῦ συνεδριακοῦ κέντρου νά μεταβληθῇ σέ αἴθουσαν ὁμιλιῶν. 3) Ὁ Ραδιοφωνικός Σταθμός νά ὑπαχθῇ στήν Ἱερὰν Μητρόπολιν. 4) Ἡ Ἱερὰ Μονή νά ἐφαρμόσῃ τό ἄβατον, περιτειχιζομένη. 5) Ἡ ἰχθυοτροφικὴ μονάδα νά μεταφερθῇ μακρὰν τοῦ μοναστηρίου, ὅποτε οἱ μοναχοί θά περιορισθοῦν στήν πνευματικὴν ἀποστολήν των, προσευχόμενοι, μελετῶντες, ἀγνιζόμενοι καί ἀγιαζόμενοι βάσει τῶν μοναχικῶν Κανόνων. 6) Λησμόνησα νά ἀναφερθῶ στό θλιβερόν Γηροκομεῖον, πού διαφημίζει τό Περιοδικόν τῆς Μονῆς. Ἡ Ναύπακτος δέν ἔχει γηροκομεῖον; Πρὸς τί ὁ πρόσθετος αὐτός κενόδοξος ἀκτιβισμός; Οἱ μοναχοί νά περιορισθοῦν στίς διακονίες των, στήν μελέτη θεολογικῶν καί πνευματικῶν βιβλίων καί κυριότατα στήν ἀδιάλειπτον προσευχήν, ὥστε ἐν ταπεινώσει νά «διανοιγοῦν οἱ ὀφθαλμοί τῆς ψυχῆς των», ὅποτε θά κλαύσουν γιά τόν ἀπωλεσθέντα χρόνον καί γιά τὴν μεγάλην ἁμαρτίαν τοῦ διχασμοῦ τοῦ λαοῦ, πού πρέπει νά εἶναι ἐνωμένος τῷ Ἐπισκόπῳ.

Ἐλπίζω καί προσεύχομαι νά εἰσακουσθῶ. Ἀλλά πρέπει νά βοηθήσουν καί ὅσοι σχετίζονται μέ τὴν μονήν καί τοὺς μοναχοὺς, ὥστε νά ἐφαρμοσθῇ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέστη· ἀπολώλης καὶ εὐρέθη». Τό ἀκροτελευτίον ἄρθρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος λέγει, ἂν θυμᾶμαι καλά, τό 114, ὅτι «ἡ τήρηση τοῦ παρόντος ἀνατίθεται στήν φιλοπατρίαν τῶν Ἑλλήνων». Καί ἐν προκειμένῳ ἡ φροντίδα εἰρηνεύσεως ἀνατίθεται στήν φιλοτιμίαν τῶν φιλοχρίστων Ναυπακτίων. Ταῦτα ἔγραψα ἀπὸ τὴν μοναστικὴν πεῖραν 63 ἐτῶν.

Θ.μ.δ.